

Setkání s panem profesorem Milanem Sobotkou

Marta a Pavel Holekovi, březen 2024

Se smutkem jsme přijali zprávu, že nás opustil pan profesor Milan Sobotka. Jeho odchod zůstane trvale zapsán v naší paměti.

Osobně jsme ho poznali před čtyřiceti lety, když jsme se pokoušeli v blízkosti jeho domova zachránit srnku uvízlou mezi plaňkami dřevěného plotu. Ochotně nám tehdy přispěchal na pomoc, srnka ale mezitím sama našla cestu k vytoužené svobodě.

Náš přátelský vztah doprovázela i společná péče o přezimující ptactvo, kdy nám každý týden připravoval nadílku zrní, kterou jsme pak obohacovali lesní či zahradní krmítka. Byla i námětem jeho posledního telefonického rozhovoru s manželkou, kdy se z nemocnice omlouval za to, že tentokrát kvůli proběhlé operaci nemohl zrní připravit.

Jeho cesta filozofií byla jistě také hledáním odpovědi na otázku, kdo je to člověk, jaký smysl má jeho život a k jaké svobodě je předurčen. Při setkáních s ním jsme cítili, že během postupujícího času na ni odpovídal se stále větší skromností a laskavostí a s vědomím toho, že konečné odpovědi se lze dobrat jen na druhém břehu života. Přijal přitom za své poznání, že nedokonalou lidskou moudrost je třeba podříditi vyššímu Božímu řádu a zjevení. A že právě díky jim může člověk odhalit pravou tvář lidské svobody, když své nedokonalé představy nechá pokorně rozrušit vírou a nadějí, jež je překračují a smysluplně osvobozují od pouhé pozemskosti.

Až budeme na procházkách míjet jeho domov, určitě v duchu potkáme jeho stářím schoulenou postavu, jak zvolna putuje na bohoslužby ve lhoteckém kostele. Zastaví se s námi a z jeho řeči bude patrný jeho setrvalý, starostlivý zájem o stav světa i obavy o pobyt člověka v něm.